

това нѣжно опекунство, приемаше лесно уроцитѣ отъ гимнастика и привязаностъта къмъ господаря ѝ растѣше всекидневно.

Клеопатра вече играеше мечешка полка, подаваше шапката на доктора, слугуваше и пазеше стаята му, като куче. Това бѣше истинска „мечешка услуга“, защото присѣтствието ѝ въ кѣщата на доктора оттласкваше болнитѣ отъ тамъ. Но докторътъ малко го бѣше еня.

Когато дойдеше въ разгара на полката си, Клеопатра ревеше ужасно и цѣлата махала знаеше, че Клеопатра танцува. Тогава и веселиятъ Соколовъ танцуваше съ нея.

Тая вечеръ той бѣше особено расположенъ къмъ деликатната Клеопатра. Той извади кѣшей мѣсо и ѝ го даде отъ рѣка. — Яждь, моя гълъбице, гладна мечка хоро не играе, казватъ стари хора, а азъ искамъ сега да ми поиграешъ, като принцеса.

Мечката разбра тия думи и изрева. Това значеше: готова съмъ. Докторътъ заблъска една тава и запѣ весело:

„Димитро ле, русо-косо момиче,

„Я кажи на майка си, Димитро,

„Да не ражда друго чедо, като тебъ...“

Клеопатра се исправи на два крака и заигра съ въодушевление, като ревеше. Изведнѣжъ тя се затече къмъ прозореца и зарева яростно. Докторътъ, слисанъ, видѣ че имаше хора на двора.

Той грабнѣ револвера. — Кой сѣ тамъ? извика той, като бутна Клеопатра да мълчи.

— Докторе, заповѣдайте на конака.

— Ти ли си, Шерифъ-ага? За какъвъ дяволъ ме викате сега? Кой е боленъ?

— Запри по-напрѣдъ мечето.